

ISPOVJEDNICI BOLESNIKA PO BOLNICAMA

Susreo sam se sa svećenikom, redovnikom, franjevcem. Nije baš mlad, a niti star. Bio je u habitu. Odavna ga poznajem. Uvijek je dobre volje i sa širokim osmijehom na ustima. Najčešće ga viđam tamo oko bolnice, oko Medicinskog centra. Ne znam, je li »službeni« duhovnik bolnice, — plaćen svakako nije, — ali vrata su mu bolnice u svako doba otvorena. Svi ga doktori i doktorice, bolničari i bolničarke, poznaju. Redovito im dolazi: svakoga tjedna barem po nekoliko puta. I uvijek, kad ga netko treba ili po njega poruči. Obađe sobe. Razgovara s pacijentima. Ispovijeda ih, ako mu se tko javi. Donosi im svetu pričest. Dijeli im sveto ulje. I pošali se s njima, i nasmije. I mene je pohodio, kad sam ležao u bolnici.

Pohvalio sam ga tom prilikom. Na taj način mnogo učini dobra Crkvi i dušama. Mnoge utješi, a mnoge i spasi: pripravi ih na dobru smrt. A sebe očito ne žali. Uvijek u bolnicu i iz bolnice ide pješke, iako je i sam bolestan na nogama: nahramljuje koji put. »Dragi Bog će Vam platiti!«, rekao sam mu. Dočekao je taj moj kompliment sa svojim običnim, širokim, smiješkom. »A ja to rado činim, dok mogu. To mi je šetnja!«

Ovom primjeru ne treba komentara. On je za nasljedovanje. Ni u čemu naime ne moramo biti tako revni kao u ispovijedanju. Najveća je to usluga koju možemo učiniti Bogu i dušama. Najbolje je to sredstvo odgajanja vjernika za svetost i za više darove: za praktično i elitno kršćanstvo. S veseljem trebamo ispovijedati. I s najvećom strpljivošću i dobrotom. Zamjenjujemo dobrog Pastira. Ne smijemo biti najamnici koji od njega i od njegove milosne paše rastjeruju Božje ovce (Iv 10, 12). Ne smije im naš glas biti osoran ni tuđinski (Iv 10, 5). Po imenu ih trebamo zvati (Iv 10, 3). Tko drukčije radi pocjenjujući pastoralnu vrijednost ispovijedi, ignorira i Evanđelje i Koncil (CD, 30) što se ljudi rjeđe ispovijedaju, to više griješe.

Izneseni primjer tangira i problem bolničke pastve. Taj je problem kod nas još uvijek neriješen, otvoren. Barem na mnogo mjesta. Formalnih bolničkih duhovnika skoro i nema. A ako itko, ljudi u bolnicama trebaju svećenika. U nevolji su: treba im utjeha. U duhovnoj su potrebi: mnogi će od njih i umrijeti u bolnici; treba im netko, tko će ih pripravi na smrt. Treba im ispovijed i pričest; treba im sv. popudbina. A ne znam,

je li igdje kod nas sustavno rješavano to pitanje. Možda u velikim gradovima i biskupskim sjedištima i jest. Ali danas ima bolnica i u manjim gradovima i mjestima. I u industrijskim kolonijama. I po većim selima. Ako nema bolnica, ima ambulanta. Morali bismo što prije sustavno regulirati pastoralni problem koji je otvoren tom pojavom. Do sada kao da je to, praktično, ostavljeno na savjest župama i župnicima. Prepušteno, uglavnom, njihovoj inicijativi i savjesti. Onoj osobnoj. A to, očito, nije dosta. Naopako, ako bi župnik ili kapelan išli u bolnicu samo kad ih koji bolesnik izrijeком zove ili traži. On sam ili njegova rodbina. Znamo kako su danas ljudi, pa i mnogi vjernici, u tome nemarni. Sve im je preče nego Bog i vječno spasenje. A, na koncu, uvijek po bolnicama ima i stranaca, bez rodbine i poznanika u mjestu. Za njih se nitko ne brine. Malo tko da će im pozvati i dovesti svećenika. Morali bismo o tome, obligatno, voditi posebnu pastoralnu evidenciju, morali bismo imati i neku informativnu službu, morali bismo prakticirati redoviti obilazak bolesnika po bolnicama. Župnicima treba o tome dati konkretne pastoralne instrukcije sa mjerodavnog i kompetentnog mjesta. Pa možda inicirati i neki specijalni, lajički, apostolat, koji bi im kod toga pomogao.

U gradovima i mjestima, gdje ima muška redovnička kuća, kakav crkveni zavod ili barem više svećenika, morao bi to netko uzeti na sebe kao trajnu i stalnu obavezu. Bilo po odredbi crkvene vlasti, bilo iz privatne inicijative, sa znanjem i uz privolu župnika.

Osobito bi to bila funkcija koje bi se mogli prihvatiti svećenicima-umirovljenici, profesori i odgojitelji po bogoslovijama i sjemeništima, kurijalni svećenici, a prije svega redovnici, ako ih u mjestu ima. Najbolje bi, dakako, bilo da se za to ponude kao dobrovoljci, volonteri. Pa neka sebi sami udese kako će to urediti, kao i onaj redovnik iz iznešenog primjera. Prilike će diktirati način i formu. Da ništa drugo, moći će do bolesnika u vrijeme određeno za pohađanje bolesnika. Glavno je da se netko nađe tko će o tome, redovito i sustavno, voditi brigu.

Koji put svećenici se na takvim položajima tuže da su svojim specifičnim dužnostima izolirani od vjernika i od direktne duhovne pastve. Evo takvima najljepše zgrade da iziđu iz te izolacije i da se direktno pastoralno aktiviraju. Tim će unijeti u svoj svećenički život više raznolikosti, ali i više nadnaravnosti. Dijelit će sakramente, neposredno će spasavati duše, pomagat će im u za njih najkritičnijim časovima i najtežim situacijama. Svaki će dan vršiti djela milosrđa i tjelesnog i duhovnog. Ako je netko i od njih »izgubio« svećenički identitet, odmah će ga opet naći. Neka samo obilaze bolesnike: bilo u bolnici, bilo po kućama. Ima ih dosta oko svakoga od nas.

Za nekoga će to biti sveta »šetnja«, kao i za patra iz našega primjera. Za nekoga će to biti i pokora. Ali i u jednom i u drugom slučaju bit će to dobro djelo, visoko zaslužno pred Bogom, i naj eminentniji apostolat. Onaj neplaćeni i »neobavezni«; onaj iz vlastite inicijative i iz najčišće kršćanske i svećeničke ljubavi k dušama.

Došla mi je ta misao na pamet onaj dan kad sam pred sobom ugledao nasmiješeno i dobroćudno lice Božjega »šetača« u habitu. Iznosim tu svoju impresiju pred svećeničku braću. Mogla bi to biti i tema koje korone ili kojega svećeničkog pastoralnog sastanka, makar i u eventualijama!

Dr I.